

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lipca 2016 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku Wydział I Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Eliza Skotnicka

Protokolant staż. Magda Biernat

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 26 lipca 2016 roku w Kłodzku

sprawy z powództwa J. L.

przeciwko (...) S.A. z siedzibą w W.

o zapłatę kwoty 10.100,00 zł

I. zasądza od strony pozwanej (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz powódki J. L. kwotę 5.100,00 zł (pięć tysięcy sto złotych 00/100) wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 2.000,00 zł od dnia 25 września 2014 roku do dnia zapłaty i od kwoty 3.100,00 zł od dnia 7 października 2015 roku do dnia zapłaty,

II. dalej idące powództwo oddala,

III. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania,

IV. nakazuje stronie pozwanej, aby uiściła na rzecz Skarbu Państwa- Sądu Rejonowego w Kłodzku kwotę 872,12 zł tytułem zwrotu wydatków tymczasowo wyłożonych przez Skarb Państwa,

V. nie obciąża powódki pozostałymi kosztami sądowymi od obowiązku uiszczenia których była zwolniona.

UZASADNIENIE

Powódka J. L. domagała się zasądzenia od strony pozwanej kwoty 10.000 zł tytułem zadośćuczynienia z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 2.000 zł od dnia 25 września 2014 r. i od kwoty 8.000 zł od dnia doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu do dnia zapłaty, a także kwoty 100 zł tytułem zwrotu kosztów leczenia wraz z ustawowymi odsetkami od dnia doręczenia stronie pozwanej odpisu pozwu do dnia zapłaty. Ponadto powódka wniosła o zasądzenie na jej rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu podniosła, że w dniu 20 maja 2014 r. w K. na ulicy (...) jako pasażerka motocykla uczestniczyła w kolizji drogowej. Do zdarzenia doszło z winy kierującego pojazdem F. (...), który posiadał ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnoprawnej u strony pozwanej. Na skutek kolizji powódka doznała obrażeń ciała i w związku z tym trafiła na Oddział Szpitala w Ratunkowego w P., gdzie po wykonaniu badań RTG zdiagnozowano u niej urazy łokcia lewego i obu stawów skokowych. U powódki zdiagnozowano także zwichnięcie, skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł na poziomie szyi oraz zalecono noszenie kołnierza szyjnego S.. Powódka wskazała, że korzystała ze zwolnienia lekarskiego od zajęć szkolnych i wymagała pomocy swoich rodziców, gdyż nie była w stanie samodzielnie wykonywać niektórych czynności życia codziennego. W dniu 14 sierpnia 2014 r. powódka dokonała zgłoszenia szkody stronie pozwanej, ta jednak odmówiła wypłaty jakiegokolwiek kwoty, wskazując na brak związku pomiędzy zdarzeniem w postaci kolizji

drogowej, a dolegliwościami jakie odczuwa powódka. W okresie od dnia 17 listopada do 10 grudnia 2014 r. powódka korzystała z zabiegów rehabilitacyjnych.

Strona pozwana (...) S.A. z siedzibą w W. wniosła o oddalenie powództwa w całości. W uzasadnieniu swojego stanowiska wskazała, że w ustalonych okolicznościach zdarzenia, przy uwzględnieniu mechanizmu powstania uszkodzeń w pojazdach, nie mogło dojść do powstania jakichkolwiek uszkodzeń ciała u powódki. Ponadto pozwana zakwestionowała wysokość żądanego zadośćuczynienia, zwrotu kosztów leczenia, a także termin naliczania odsetek.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny :

W dniu 20 maja 2014 r. w K. na ulicy (...) powódka jako pasażerka motocykla marki S. o nr rej. (...) uczestniczyła w wypadku drogowym. Sprawcą zdarzenia był K. C., który kierował pojazdem marki F. (...) o nr. rej. (...). Posiadał on ubezpieczenie z tytułu odpowiedzialności cywilnoprawnej posiadaczy pojazdów mechanicznych u strony pozwanej.

Bezsporne

K. C. został prawomocnie skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 7 października 2014 r. w sprawie o sygn. akt (...) za przestępstwo z art. 177§1 k.k. w zw. z art. 178 §1 k.k. W opinii sądowo – lekarskiej z dnia 31 maja 2015r. wydanej w postępowaniu przygotowawczym ustalono, że powódka J. L. wskutek wypadku drogowego doznała obrażeń, które naruszały czynności narządu jej ciała na okres dłuższy niż siedem dni w rozumieniu art. 157§1 k.k.

Dowód: - wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 7 października 2014 r. k. 123-129;

- wyciąg z opinii sądowo lekarskiej wydanej w sprawie karnej k. 130 – 132;

Powódka w dniu zdarzenia jechała jako pasażer na motorze wraz ze swoim chłopakiem E. P.. Sprawca zdarzenia zjechał drogę motocyklowi, który uderzył przodem w bok samochodu. Sprawca uciekł z miejsca zdarzenia nie udzielając pomocy powódce i jej chłopakowi. Uderzenie było silne, powódka wraz z E. P. wypadli z toru jazdy. Powódka uderzyła głową z kaskiem w asfalt, nie straciła przytomności, na miejscu odczuwała ból szyi i nie mogła stanąć na nogę. Na miejsce wezwano karetkę pogotowia, która zawiozła powódkę do Szpitala w P., gdzie przeprowadzono badania w tym RTG. Rozpoznano u niej obrażenia ciała w postaci stłuczenia łokcia oraz inne powierzchowne urazy stawu skokowego i stopy prawej. Następnego dnia po zdarzeniu tj. 21 maja 2014r. powódka udała się do przychodni (...) w K. skarżąc się na ból kręgosłupa w odcinku szyjnym. Wówczas rozpoznano u niej zwłknięcie, skręcenie i naderwanie stawów i więzadeł na poziomie szyi. Zalecono noszenie przez okres 3 tygodni kołnierza ortopedycznego oraz zażywanie leków przeciwbólowych. W dniu 22 maja 2014r. powódka ponownie zgłosiła się do przychodni (...) zgłaszając silne bóle głowy. Zalecono konsultację neurologiczną. Powódka w dniu 28 maja 2014r. skorzystała z konsultacji lekarza neurologa, za co zapłaciła 100 zł. Powódka kontynuowała leczenie w przychodni (...), uskarżając się zwłaszcza na nawracające, napadowe bóle głowy promieniujące od karku. Zalecono jej wykonanie badania Tomografii Komputerowej głowy, które wykonano w dniu 12 września 2014r. W okresie od dnia 27 listopada 2014r. do 10 grudnia 2014r. powódka odbyła rehabilitację w (...) w K.. Powódka w chwili wypadku miała (...) lat i była uczennicą T. W następstwie urazu doznanego w wypadku była zwolniona z zajęć lekcyjnych w okresie od dnia 20 – 30 maja 2014 r. i z zajęć wychowania fizycznego w okresie od dnia 2 – 20 czerwca 2014. Powódka nadal odczuwa dolegliwości bólowe, boi się jeździć motorem.

Podczas lekcji wychowania fizycznego w dniu 12 listopada 2015r. powódce odnowił się uraz kręgosłupa w odcinku szyjnym i ponownie zalecono jej stosowanie kołnierza ortopedycznego.

Dowód:

- dokumentacja medyczna powódki k. 8 – 9, 11-20, 29-32, 114-115;

- faktura nr (...).2014 k. 34

- zeznania świadka M. L. k. 117v;
- zeznania świadka E. P. k. 117v – 118;
- przesłuchanie powódki k. 118v – 119;
- oświadczenie R. O. k. 33.

U powódki w badaniu ortopedycznym rozpoznano stan po urazie skrętnym kręgosłupa odcinka szyjnego stanowiący 2% długotrwałego uszczerbku na zdrowiu według poz. 89a Rozporządzenia Ministra pracy i Polityki Społecznej z dnia 18 grudnia 2002r. (Dz.U. z 2002r. nr 234). W oparciu o dokumentację sądowo lekarską oraz po przebadaniu powódki w dniu 26 kwietnia 2016r. nie stwierdzono znacznego ograniczenia ruchomości kręgosłupa szyjnego ani wzmoczenia napięcia mięśni przykręgosłupowych w takim stopniu, który by w sposób zasadniczy utrudniał czynności życia codziennego. Powódka nadal uskarża się na bóle kręgosłupa szyjnego i głowy. Dolegliwości te nie wymagają dalszego leczenia. Przebyty uraz w bezpośrednim okresie od zdarzenia spowodował wystąpienie dolegliwości, a obecnie na skutek prawidłowego leczenia i upływu czasu uległy one stopniowemu zmniejszeniu. Rokowania co do stanu zdrowia powódki w przyszłości są pomyślne. Kontynuacja rehabilitacji powinna dać właściwy efekt pod warunkiem zdyscyplinowania powódki, jak chodzi o ćwiczenia własne, które powinna wykonywać codziennie. W bezpośrednim okresie od zaistnienia zdarzenia z powodu nasilonych dolegliwości bólowych powódka mogła odczuwać utrudnienia w codziennym funkcjonowaniu. Mogła co prawda samodzielnie wykonywać wszystkie czynności związane z samoobsługą, lecz sprawiało jej to trudność, wykonywała je wolniej. Obecnie ani w przyszłości przebyty uraz kręgosłupa szyjnego nie powinien wpływać na aktywność życiową powódki. Nie ma żadnych przeciwwskazań zdrowotnych do uprawniania przez powódkę sportów czy normalnego funkcjonowania, korzystania z rozrywek, czy spełniania funkcji społecznych.

W zakresie neurologicznym doznane przez powódkę urazy nie pozostawiły trwałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, ponieważ nie doszło do pierwotnego ani wtórnego uszkodzenia obwodowego i ośrodkowego układu nerwowego. Ból jest nieuchronnym następstwem urazu i bezpośrednio po urazie mamy do czynienia z bólem ostrym. Proces naturalnego zdrowienia sprawia, że ostry ból pourazowy zwykle zanika po upływie kilku bądź kilkunasto dni (najdłużej utrzymuje się do 3 miesięcy). Bólowi pourazowemu może towarzyszyć wzmoczone napięcie mięśni przykręgosłupowych, zaś wzmoczone napięcie mięśni przykręgosłupowych powoduje spływanie lordozy szyjnej. W większości przypadków objawy te ustępują samoistnie lub pod wpływem ćwiczenia. U powódki ostry ból pourazowy nie ewoluował do bólu przewlekłego. Objawy pourazowe – ból ostry miały charakter dynamiczny, co znaczy, że nie utrzymywały się na stałe.

Dowód:

- opinia biegłego z zakresu ortopedii z dnia 27 kwietnia 2016 r. k. 149 – 152;
- opinia biegłego sądowego z zakresu neurologii z dnia 22 stycznia 2016 r. k. 137-138;
- pisemne wyjaśnienia do opinii neurologa k.157 – 159;
- zeznania świadka M. L. k. 117v;
- zeznania świadka E. P. k. 117v – 118;
- przesłuchanie powódki k. 118v – 119.

Powódka pismem z dnia 14 sierpnia 2014r. zgłosiła szkodę stronie pozwanej, żądając wypłaty zaliczki w kwocie 2000,- zł. Pozwana potwierdziła zgłoszenie szkody pismem z dnia 25 sierpnia 2014r. Pozwana odmówiła wypłaty świadczenia uznając, że doznane obrażenia nie pozostają w związku z wypadkiem w jakim uczestniczyła powódka.

Dowód:

- korespondencja między stronami k. 21-23, 26-28.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd zważył, co następuje:

Powództwo E. L. podlegało uwzględnieniu w części.

W przedmiotowej sprawie poza sporem między stronami był fakt zaistnienia w dniu 20 maja 2014 r. kolizji drogowej, w której uczestniczyła powódka. Bezspornym było także, że sprawca szkody był ubezpieczony u strony pozwanej z tytułu odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. Strona pozwana kwestionowała jednak możliwość wystąpienia i powódki urazów ciała na skutek przedmiotowego zdarzenia. Spór między stronami dotyczył ustalenia, czy powódka wskutek kolizji z dnia 20 maja 2014r. mogła doznać obrażeń ciała, a ponadto ustalenia wymagała wysokości należnego powódce zadośćuczynienia adekwatnego do skutków przedmiotowego zdarzenia dla jej życia i zdrowia oraz stopnia stałego lub długotrwałego uszczerbku na zdrowiu powódki pozostającego w związku przyczynowym z tym zdarzeniem.

Obowiązujące przepisy prawa ubezpieczeniowego przewidują zasadę obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych. W dniu 1 stycznia 2004 roku weszła w życie ustawa z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz.U. Nr 124, poz. 1152 ze zm., dalej jako uoc). Zgodnie zaś z treścią art. 822 k.c. przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej zakład ubezpieczeń zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, względem których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której została zawarta umowa ubezpieczenia.

Podstawą więc odpowiedzialności ubezpieczyciela jest ustalenie odpowiedzialności sprawcy szkody zgodnie z ogólnym zasadami odpowiedzialności za szkody wyrządzone czynem niedozwolonym. Przewidziana w art. 436 § 1 k.c. w zw. z art. 435 k.c. odpowiedzialność samoistnego posiadacza pojazdu mechanicznego za szkody na osobie lub mieniu wywołane przez ruch tego pojazdu opiera się na zasadzie ryzyka.

W przedmiotowej sprawie fakt zaistnienia wypadku ubezpieczeniowego implikujący odpowiedzialność ubezpieczyciela był poza sporem. Niezrozumiałe było także stanowisko pozwanej, że powódka nie mogła doznać wskutek tego zdarzenia obrażeń ciała. Już bowiem ustalenia poczynione w postępowaniu karnym, w tym opinia sadowo – lekarska z dnia 31 maja 2014r., wykazały, że powódka doznała obrażeń, które naruszały czynności narządu jej ciała na okres dłuższy niż siedem dni w rozumieniu art. 157§1 k.k. Nie bez znaczenia przy tym jest fakt, że zakres obrażeń ciała powódki determinował w postępowaniu karnym kwalifikację prawną przestępstwa przypisanego oskarżonemu. Na podstawie art. 11 k.p.c. Sąd w postępowaniu cywilnym w zakresie tych ustaleń pozostawał związany prawomocnym wyrokiem skazującym za występki z art. 177 §1 kk w zw. z art. 178 k.k. Gdyby więc, jak twierdzi pozwana, powódka nie doznała żadnych obrażeń ciała, sprawca odpowiadałby wyłącznie za wykroczenie z art. 86 kw.

W ocenie Sądu ustalenie stopnia doznanego uszczerbku na zdrowiu powódki pozostającego w związku przyczynowym z wypadkiem drogowym z dnia 20 maja 2014 r. wymagało wiadomości specjalnych z zakresu medycyny. Wobec tego Sąd na podstawie art. 278 k.p.c. dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych z zakresu ortopedii i neurologii. Sąd w całej rozciągłości podzielił wnioski wydanych w sprawie opinii biegłych sądowych. Biegli w opiniach rzeczowo wskazali, które ze stwierdzonych u powódki schorzeń pozostawały w związku przyczynowym z wypadkiem drogowym, jaki wpływ na funkcjonowanie powódki miały doznane przez nią urazy, a także jakie są rokowania na przyszłość co do stanu zdrowia powódki. Podkreślić należy, że biegły z zakresu ortopedii ustalił u powódki 2 % długotrwałego uszczerbku na zdrowiu, zaś biegła z zakresu neurologii stwierdziła, że u powódki nie doszło do takich zmian, które skutkowałyby trwałym lub długotrwałym uszczerbkiem na zdrowiu. Tym niemniej obiegi obu specjalności potwierdzili okoliczności, że na skutek doznanych urazów powódka odczuwała, zwłaszcza bezpośrednio po urazie, silnych dolegliwości bólowych, które w znacznym stopniu ograniczały jej normalne funkcjonowanie. Opinie tych

biegłych sądowych są w ocenie sądu rzetelne, wykonane w oparciu o zgromadzoną dokumentację medyczną powódki, ponadto po przeprowadzeniu wywiadu chorobowego i badań ortopedycznego i neurologicznego powódki J. L.. Powódka doznała także urazów stawu skokowego oraz łokcia, lecz nie spowodowały one, zgodnie z opiniami tych specjalistów, długotrwałego lub stałego uszczerbku na jej zdrowiu. Biegli w swoich opiniach wyjaśnili zarówno metodę ustalania stopnia uszczerbku na zdrowiu, jak też czynniki i stwierdzone urazy, które miały wpływ na ocenę stanu zdrowia poszkodowanej oraz rokowań na przyszłość.

Zgodnie z treścią art. 444 § 1 k.c. w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia naprawienie szkody obejmuje wszelkie wyniki z tego powodu koszty. Według zaś art. 445 § 1 k.c. odwołującego się do wypadków wskazanych w art. 444 k.c., w razie uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia sąd może także przyznać poszkodowanemu odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Pojęcie "sumy odpowiedniej" użyte w art. 445 § 1 k.c. w istocie ma charakter niedookreślony, niemniej jednak w judykaturze wskazane są kryteria, którymi należy się kierować przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia. Zadośćuczynienie ma mieć przede wszystkim charakter kompensacyjny, wobec czego jego wysokość nie może stanowić zapłaty symbolicznej, lecz musi przedstawiać jakąś ekonomicznie odczuwalną wartość. Jednocześnie wysokość ta nie może być nadmierną w stosunku do doznanej krzywdy, ale musi być "odpowiednia" w tym znaczeniu, że powinna być - przy uwzględnieniu krzywdy poszkodowanego - utrzymana w rozsądnych granicach, odpowiadających aktualnym warunkom i przeciętnej stopie życiowej społeczeństwa.

Sąd przyjął, że podstawą rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie powinien być zakres doznanych przez powódkę obrażeń, rozmiar bólu, czas trwania leczenia oraz stopień ustalonego długotrwałego uszczerbku na ich zdrowiu.

W przedmiotowej sprawie powódka domagała się zasądzenia zadośćuczynienia za doznane krzywdy i cierpienia w wysokości 10 000,- zł. Biorąc pod uwagę poczynione wyżej rozważania co do skutków przedmiotowego zdarzenia dla zdrowia powódki, stopnia stwierdzonego uszczerbku na jej zdrowiu oraz rokowań na przyszłość Sąd uznał, że zgłoszone roszczenie z tytułu zadośćuczynienia zasługiwało na uwzględnienie w połowie. W ocenie Sądu skutki wypadku, fakt że powódka doznała długotrwałego uszczerbku na zdrowiu jedynie w 2 % stanowiło podstawę do uznania, że zgłoszone roszczenie jest wygórowane. Zdaniem Sądu biorąc pod uwagę subiektywnie odczuwane przez powódkę dolegliwości bólowe, zwłaszcza ostry zespół bólowy bezpośrednio po zdarzeniu, czas trwania leczenia i rehabilitacji, a także koniczność kontynuowania leczenia, wykonywania systematycznych ćwiczeń, rehabilitacji, kwota zadośćuczynienia w wysokości 5000,- zł powinna zrekompensować powódce doznane krzywdy. Wprawdzie ustalony uszczerbek na zdrowiu powódki był nieznaczny, jednak przy ustalaniu wysokości zadośćuczynienia Sąd miał na uwadze także, przebieg zdarzenia, w tym wysoki stopień zagrożenia jakie spowodził w ruchu lądowym sprawca wypadku. Powódka podróżowała bowiem motocyklem, a więc pojazdem, który z założenia w zderzeniu z samochodem, narażony jest na poważniejsze skutki niż pojazd samochodowy. Wskutek zderzenia tych pojazdów powódkę wraz z kierującym motocyklem wyrzuciło z drogi, uderzyła ona głową w asfalt. Przebieg tego zdarzenia był dramatyczny. Tymczasem sprawca wypadku zbiegł z miejsca zdarzenia i nie udzielił pomocy poszkodowanym. Okoliczności te stanowią o wysokim stopniu winy sprawcy szkody, co stanowi również podstawę do przyznania zadośćuczynienia w większym zakresie. Nie bez znaczenia jest fakt, że powódka od chwili zdarzenia do chwili obecnej, a więc już ponad dwa lata, odczuwa nadal dolegliwości bólowe i ograniczenia w wykonywaniu czynności wysiłkowych. Sąd zdaniem Sądu zadośćuczynienie w wysokości 5000,- zł jest odpowiednie i powinno zrekompensować powódce doznane cierpienia. Mając na uwadze, że powódka doznała 2 % uszczerbku na zdrowiu, kwota 5000,- zł zadośćuczynienia będzie adekwatna do doznanych obrażeń ciała, cierpienia i zrekompensuje w pełni skutki wypadku dla zdrowia i życia J. L.. Podkreślić należy, że powódka w chwili zdarzenia nie miała żadnych dolegliwości, była w pełni sprawną bardzo młodą 19. letnią dziewczyną.

Przy ustalaniu uszczerbku na zdrowiu pod uwagę brano rodzaj doznanych urazów, długotrwałość dolegliwości bólowych, rodzaj leczenia jaki powódka odbyła i aktualny stan przedmiotowy. Przebyte urazy, zwłaszcza w pierwszych miesiącach po wypadku skutkowały istotnie nasilonym zespołem bólowym, który spowodował ograniczenie aktywności fizycznej. Powódka zwolniona była z zajęć szkolnych przez 10 dni, zaś z lekcji wychowania fizycznego do końca roku szkolnego 2013 – 2014. Sąd miał w szczególności na uwadze, że powódka w chwili zdarzenia miała zaledwie

19 lat, była całkowicie zdrową uczennicą technikum. Po wypadku do chwili obecnej nie powróciła do jazdy motorem, która lubiła. Obecnie po wysiłku w razie występowania dolegliwości bólowych powódka zmuszona jest zażywać leki przeciwbólowe. Nie ulega wątpliwości, że dla tak młodej osoby, prowadzącej aktywny styl życia, ograniczenia w zakresie sprawności fizycznej były i są bardzo dotkliwe i trudne do zaakceptowania. J. L. w chwili zdarzenia była uczennicą. Pomimo trwania procesu leczenia podjęła i kontynuowała naukę, żeby nadrobić zaległości i zaliczyć pomyślnie rok szkolny. Niewątpliwie wielomiesięczny proces leczenia, odczuwane dolegliwości bólowe, utrudniały jej naukę. Pomimo, że rokowanie co do powrotu do zdrowia powódki są pomyślne, zdaniem Sądu w okolicznościach faktycznych tej sprawy, roszczenie zasądzenia zadośćuczynienia w wysokości 5000,- zł było w pełni uzasadnione i odpowiednie do rozmiaru krzywdy jakiej doznała powódka. Roszczenie zaś w dalszej wysokości – co do kwoty 5000,- zł – jako zbyt wygórowane i nieadekwatne do doznanej krzywdy, podlegało oddaleniu. Zgodnie z wyżej opisanymi zasadami odpowiedzialności pozwana powinna zwrócić powódce udowodnione koszty leczenia. Powódka wykazała, że poniosła koszty konsultacji neurologicznej w kwocie 100,- zł. Nie ulega wątpliwości, że wydatki te były związane z leczeniem urazów związanych z przedmiotowym zdarzeniem. Wobec tego należało zasądzić od strony pozwanej na rzecz powódki kwotę 5100,- zł.

Jednocześnie Sąd orzekł o należnych odsetkach ustawowych od zgłoszonego roszczenia w oparciu o art. 481 § 1 k.c. i art. 455 k.c., a także mając na uwadze treść art. 14§1 uoc, w myśl którego zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie w terminie 30 dni licząc od dnia złożenia przez poszkodowanego lub uprawnionego zawiadomienia o szkodzie. Powódka w piśmie z dnia 14 sierpnia 2014r., którego doręczenie potwierdziła pozwana pismem z dnia 25 sierpnia 2014r. zażądała wypłaty kwoty 2000 zł, zaś żądanie wypłaty zadośćuczynienia w łącznej kwocie 10000,-zł oraz odszkodowania z tytułu poniesionych kosztów leczenia w kwocie 100,- zł zgłosiła dopiero w pozwie. Stąd uzasadnione było żądanie odsetek ustawowych za opóźnienie liczonych od kwoty 2000,- zł od dnia 25 września 2014r., zaś w pozostałym zakresie tj. od kwoty 3100,- zł od dnia 7 października 2015r. zgodnie z żądaniem powódki sprecyzowanym na ostatniej rozprawie.

O kosztach procesu orzeczono zgodnie z art. 100 k.p.c., dokonując ich wzajemnego zniesienia oraz stosunkowego rozdzielenia kosztów sądowych. Powódka została w całości zwolniona od kosztów sądowych. Wygrała ona proces w 50,5%. Łączne koszty procesu wyniosły 6513,12 zł, na które składały się wydatki związane z wydaniem opinii przez biegłych łącznie 1174,12 zł, opłata sądowa od pozwu 505,- zł, wynagrodzenia obu pełnomocników stron po 2400,- zł i 34 zł opłaty skarbowe od pełnomocnictw. Powódkę obciążała kwota 3224,- zł (6513,12 zł x 50,5%), zaś pozwaną pozostała kwota 3289,12 zł. Obie strony poniosły koszty związane z wynagrodzeniem swoich pełnomocników w kwotach po 2417,-zł. Koszty stron podlegały zatem wzajemnemu zniesieniu. Natomiast zgodnie z rozliczeniem i wynikiem procesu na podstawie art. 113 ust. 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. z 2014r., nr 1025 t.j) Sąd powinien nakazać ściągnąć z zasądzonego powódce roszczenia na rzecz Skarbu Państwa kwotę 807,12 zł. Kierując się jednak przesłankami z art. 102 k.p.c. Sąd nie obciążył powódki tymi kosztami, przyjmując, że w niniejszej sprawie zachodzi szczególnie uzasadniony wypadek. Wysokość roszczenia o zadośćuczynienie nie jest bowiem jednoznacznie określona i trudno ją prawidłowo oznaczyć, zwłaszcza że odczuwane dolegliwości, ból, cierpienie są doznaniem, które poszkodowany odczuwa subiektywnie, a odczucia te mogą odbiegać od obiektywnie i medycznie stwierdzonych następstw zdarzenia wywołującego szkodę. Z tego też względu Sąd nie obciążył powódki obowiązkiem ponoszenia kosztów sądowych.

Natomiast obciążył stronę pozwaną obowiązkiem zwrotu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Kłodzku wyłożoną tymczasowo częścią wydatków i opłaty sądowej w wysokości 872,12 zł (3289,12 – 2417 zł).

Mając powyższe na uwadze orzeczono jak w sentencji.